

השוחרת פרק שני חולין

לה.

עין משפט נר מצוה

צה א מיי פ"ג מהל
שאר אבות הטומאה
הלכה א:
צה ב מיי שם הלבי:
צה ג מיי שם פ"ג הל"א
ופיי מהלכות מטמא
משכב ומושג הלכה א:
צה ד מיי פ"ג מהל
שאר אבות הטומאה
הלכה א:
צה ה מיי שם ופ"ג שם
הלכה ד:

שיימה מקובצת

א' דאמרינן ב' בתרא
דיומא אל תטמאו בהם:
ג' ואי מדרי יונתן וכו':
ד' הוא דמייחתי ליה והיא
גופה: ו' וקס"ד דכ"ש
חולין: ט' והא דאמרינן ב' פ'
ב"ש גבי והבשר לרבות:
י' גיל דהאי מקשה סבר
דעמא דהאובל שלישי
הוי שני משום דכיון:

רבינו גרשום

אסור לאכול ומותר ליגע.
כלומר אסור לאכול תרומה
ומותר ליגע: אלא קודש
מקודש בלבד. כלומר אם
אכל שלישי של קדש
משום מדרס לפרושים.
כלומר טמאין לחכמים
בבגדים שהן מושב חוב:

דליכא כוים צדדי אכילת פרס. דחויז אכול תרומה צנומאח הגוף
לא הוי אלא צמית ואין שום אכילה כשיעור מטרפת בין צמית לכל
אסורין ובין ככותבת ליה"כ אם שהה מתחלת אכילת השיעור ועד
סופה יותר מכדי אכילת פרס שכן נמנה תורה שיעור להשיית אכילה
צבית המנוגע שהקפידה תורה בצויה
צו שיעור אכילה לטמא צגדים ואותה
אכילה נשתערה בחצי ככר של עירוב
והיא ד' צי"ט וצנוז הדמע תצלי
תרומה מועטין וכי אכיל מן המקפה
פרס לא אכל מן התצלין צמית עד
לדכל מן המקפה טפי מאכילת פרס
וצטפי לא מטטרף צמית ואין כאן
אכילת תרומה צנומאה אכל ראשון
ושני אין נאכל צנוז הדמע דאפילו
צחולין מהני שני (א) ועוד דשני פסיל
ליה לתרומה דפתיכא ציה מן שמעת.
וקשיא לי מ"מ היכי ספיני ליה מידי
דפסיל לגופיה לתרומה והא מוזהר
הוא מלפסול את גופו דלמרינן אצ"פ"ח
דיומא (דף פ:) אל טמאוו צהם
ונטמתם צ"ס) מכאן לצנומאה גויה
דאורייתא ואפילו למ"ד דצנן אסורא
מיהא איכא ועוד ליטנא דהש"ס
דפרין [גל:] ספיני ליה מידי דפסיל ליה

לגופיה משמע דלאו מתצלי תרומה
פריך אלא מדספיני ליה שלישי של
חולין. ונ"ל דצחולין גרידא קאי רישא
דמתניתין הראשון שצחולין כו'
והשלישי נאכל אפילו הוא נוזל הדמע
ונגע צניי לצנומאה וה"ל שני שלישי
מוחר לאוכלו והא הכא כיון דמוזי הדמע הוא י' על כרחיך
שנעשה על טהרת תרומה צני למיכליה וה"ל חולין שנעשין
על טהרת תרומה ואי אמרת שלישי דידהו פסיל גופא לתרומה
ספיני ליה להאי כהן מידי דפסיל לגופיה ואמי למיכל תרומה
אצתריה. הגה למיז הדמע דליכא צמית צבדי אכילת פרס הלכך
לאו חולין שנעשו על טהרת תרומה הוא דלמאי קצית ליה צטהרת
תרומה משום צצלין דפתיכי ציה הגהו לית ציהו תרומה צבדי
אכילת פרס דמקפה הלכך לא צני למיכליהו צטהרת תרומה והו
להו חולין גרדי: אסור לאכול. צתרומה: ומוחר ליגע. והיינו נמי
דעולא [גל:] אלא דעולא איירי בשלישי דחולין שנעשו על טהרת תרומה
רבי יוחנן(א) איירי בשלישי דתרומה עלמה: ה"מ. דלמרינן נפסל
מלאכול דשמע אכל מותר ליגע היכא דשלישי שאכל הוה חולין אכל
תרומה לא ואי מדצצי צו': אלא קדש מקודש. א"כ"כ היה
שלישי של קדש מקודש דהאי שלישי (ב) עבדי רביעי צקדש מעלה היה
דצנן דהא גצי מעלות דחומר צקדש קתני לה (תגינה דף כ"ב:) אלא
מעלות אחרונות דלמרינן התם (שם כ"א:) לית להו דררא דעולא
מדאורייתא וכי תקינו צצנן בשלישי דקדש מקודש הוה דתקון. ואע"ג
דמייתין לה צק"ו ממוחקר כיוורים לאו ק"ו דאורייתא הוה דהא
משלישי דתרומה הוה דמייתין(א) והיא גופיה לאו כתיבא צהדיא
ואסמתחא בעלמא הוה תדע דהא גצי מעלות תנייה וק"ו דכותיה
אמרינן צצמכת סוטה צפרק כשם (דף כ"ט:) דלמרינן ק"ו מאוכל
הבא צממת טבול יוס דעבדי רביעי צקדש והוא גופיה לאו מכתב
כתיב ולא צק"ו אתי: קדש מקודש. קדש גמור שקדש גופו כגון צשר
קרצן וחלות התודה שנשחט הזבח עליהם ומנחות שקדשו כצלי אכל
שלישי של קדש המקודש צקדושת פה לא והכי מפרש צצרייתא
דמסכת טהרות צפ"ק [ה"ד] וכיון דלה עבדי רביעי לא פסיל לגצרה וקס"ד
חוב"ש חולין שנעשו על טהרת תרומה: והא לאו קדש מקודש הוא.
וקפסיל ליה לגצרה ואפילו שני נמי עבדי ליה: עומאה היא אלא
הקדש. ושלישי דידה מספקין ליה צצני לגצי קדש ומיה"ש פסיל
לגצרה: אלא צצני. ליה הן אלא פרושין צמדתם הז' דעממא
אדם והני נמי מטמו ליה מדרצנן: פרושין. אוכלי חולין צטהרת:

שמה
יחוק דר"א ורבי יהושע לא איירו אלא שלישי של חולין שנעשו
על טהרת תרומה שטהרתה טומאה היא אלא הקדש אכל
(א) אוכלין שלישי של חולין שנעשו על טהרת הקדש טהור
לאכול צקדש ור"ת תקשה דמתניתין דטהרות לרבי יחוק דתמי
שלישי צצתרומה פוסל ופירשמי לעיל דאירי צנעשה על טהרת הקדש
וי"ל דמסקיני תנאי היא:
אין דך דבר בו' א"א קדש מקודש ב"בד. מה שפירש
צקונטרס דרביעי צקדש מעלה דרצנן היא מוקתני לה
צה' מעלות אחרונות צחומר צקדש דלמר התם דליה להו דררא
דעומאה דאורייתא אין נראה דהא חשיב נמי צה' מעלות אחרונות
כלי מטטרף מה צצחוכו לקדש וצירוף הוה דאורייתא לרבי (א) יוחנן
דספ"ק דפסחים (דף ע"ג.) ואפילו רבי חייה בר אבא דפליג עליה
התם ואמר צירוף דרצנן הוא הא איהו מוקי לה כר"ע ור"ע ס"ל שלישי
צחולין דאורייתא א"כ רביעי צקדש נמי דאורייתא דקרי כאן והצצנן
אשר יגע ככל עמא לא יאכל (א) והא דקרי רביעי צקדש (א) כל
שמה (דף ג'.) מעלה בעלמא לאו משום דהוה מדרצני דהא צצכרמ
אוכל צקדשים קרי ליה נמי התם (א) מעלה אע"ג דהוה דאורייתא כדדרשינן
צהעבר (יצמות ע"ד:) וקאמר נמי התם דוהצצנן לרבות ע"ים וצבונה הוה
מעלה ולקמן (דף נ"ג.) מוכיח מצינה דחיצת הקדש דמכשרת דאורייתא
והא דלמר צב' צ"ט (כל הפסולים) (וצחים דף ג'.) גצי והצצנן לרבות
ע"ים וצבונה לפסולה בעלמא לאו פסולה בעלמא דרצנן אלא למימר
דלאו למלקות דלא יאכל מרצה ליה אלא לפסול מהקרבן קאמר
דמקבל טומאה ועולם פסולה דאורייתא והא דלמר צפרק חומר
צקדש (תגינה דף כ"א:) דה' אחרונות לית להו דררא דעומאה דאורייתא
ר"ח ל"ג דאורייתא ואפילו גרסינן דאורייתא ה"פ דכה"ג צחולין ליכא
דררא דעומאה דאורייתא דרחוק הוה מטומאה ומה שמדקדק צקונט'
צפסחים דלה משכח רביעי צקדש למ"ד עוממת שחקה לצממא אחרים
לאו דאורייתא ואין אוכל מטמא אוכל דהיאך יכול לצא לירי רביעי
צרץ כלי וכלי אוכל ואוכל משקה הרי אין כאן אלא שלשה ואין זה
קושיא דמשכת ליה שפיר ע"י ע"ים וצבונה ואע"ג דר"ל מיצעי ליה
לקמן אי מתיי צחבת הקדש למיימני ציה ראשון ושני ההוא אמורא
דלמר צפסחים דאין אוכל מטמא אוכל סצר דמוזין צו ראשון ושני
ור"ל סצר דאוכל מטמא אוכל: בחולין שנעשו על טהרת תרומה ואמאי הא לאו קדש מקודש הוא.
שלישי שני הוה משום דכיון דלא מזהר לשומרו מליטמא וליגע צצני איכא לספוקי נמי דלממא נגע צראשון וסצר כעולא צנעשו על טהרת הקדש נמי
שלישי שני מהאי טעמא ולית ליה דטהרתה של תרומה טומאה היא אלא קדש אלא שמינת תרומה חשיבא לשמירה אלא קדש ורבי יחוק משני דוקא
צשלישי הנעשה על טהרת תרומה הוה אוכלו שני דטהרתה טומאה היא אלא הקדש אכל שלישי הנעשה על טהרת הקדש הוה אוכלו טהור לאכול צקדש
כמו שאינו עושה רביעי ולדידה תרומה טהורה נמי מטמאה קדש ולהכי קאמר מנה תימרא דממאי דשלישי שני אין להוכיח לפי סברת המקשה ומייתי
מבגדי אוכלי תרומה מדרס לאוכלי קדש ואין נראה לו לחקן בין מדרסות פירי ורצא משני דיש לחלק ולא חיישינן צפירי שמה נגע במדרס נ"ל:

שמה

(א) [וצחים ג'ט:] וחס אמת
יומן(ג) וגינה יז: (גדה
ג'ג:] א [ויקרא י"א]
(ד) ע"כ על טהרת תרומה
צלי(ג) צ"כ: [ויקרא י"א]
(ו) מאל לאו נגע צו. רש"ל,
(ז) צ"ל חומר צקודש(ח) צ"ל
צ"כ כל שעה דף ל"ה,
(ט) צ"ל צמית צקודש(י) צ"ל
(י) ויע"ע חוב"ש פסחים יט.
דיה אלמא ומוס' מגינה
גכ: ד"ה ווא' ומוס' ממות
כא. ד"ה ילא ומוס' וצחים
גל. ד"ה ואפילו(ג),

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דליכא צמית
וכי דלפי צחולין מהני
שני. ר"כ פ"י כשנעשו על
טהרת תרומה: (ב) ד"ה
אלא וכו' דעבדי: (ג) תופ'
ד"ה האוכל וכו' אכל אובל
שלישי: (ד) ד"ה אין לך וכו'
לך חזן דספ"ק פסחים ממות
ואפי' רבי חייה בר אבא
אמר ד' ויחזן דפליג:

הגהות מהר"ב נשבוער

[א] ה"ה האוכל וכו'.
האוכל חומר ממגע
הוא. ר"כ ע"ן מהש"ס
מהדורה צמדת מדרס
האמת ואלה צמדת מהר"ב
שם: ב' בא"ד הייט אף
לחולין שנעשו על טהרת
הקדש. ר"כ ע"ן מהש"ס
מהדורה צמדת והוא שם
שלה צמקמו:

מוסר רש"י

האוכל שלישי של
תרומה עצמה. וי"ש
שלישי של חולין שנעשו
על טהרת תרומה. אסור
לאכול ומותר ליגע.
צתרומה, דלמי נעשה גופו
אלא שלישי כמו המאכל
שאלו אסור לאכול תרומה
אכל מותר ליגע [צחוב"
צ"ס]. מדרס. אכ הטומאה
לטמא אדם וכלים כמדרס
הצ שטממא אדם וכלים
כמתבי (ויקרא טו) ואש
אשר יגע נמשכו יבכס
בגדיה לפרושיין. לאויה
חוליתן צטהרה (תגינה יח)
כלומר כשם שמדרס מטמא
אדם וצבדי כן צבדי שם
הארץ מדרס לפרושים (דה
ג'.) לאובלי תרומה.
הניס, וכל אלו מעלות
מדברי סופרים שאמרו
שאין שמירת טבולין על
אלו חשובה שמירה אכל
אלו, ומתוך שכן אלו אכל
אלו כאלו לא שמתו, גזרו
בין צבדיהן שמה ישבה
בין אשמו מיה והכי הן
מדרס הגדה (תגינה ש"ס).